

Ц. Церковски

Пждарь

Бтария, но още здравъ и пѣргавъ, пждарь дѣдо Кънчо, сбута огъня, що горѣше на пресѣкулки предъ прохлупената му пждарска колиба, отхлупи закипялото бобено гърне, смѣстено при една край на жарѣта и стана да обходи съ погледъ още еднажъ повѣрената му хорска мжка.

Тихота царѣше около му. Вечерния здрачъ излеко пребуляше високата издигнатина, смѣстена между извитата усойна гора и рѣката. Вяло и безжизнено стърчатъ новопосаденитѣ лозя, на които стройнитѣ редове едва уловимо се мѣркаха долу низъ кржглата издигнатостъ. Мрѣтвило и сѣнна дрѣмота бѣ обхванало всичко.

Дѣдо Кънчо хвърли страховитъ погледъ въ околната пустота, и по старъ навикъ извика:

— Изъ пжтя, изъ пжтя, а, а, а!...

И повърна се пакъ въ колибата.